

Мадрыга Т. Б., кандидат политических наук, преподаватель кафедры политических институтов и процессов, ГВУЗ «Прикарпатский национальный университет имени Василия Стефаника» (Украина, Ивано-Франковск), vasylyshyn@yandex.ru

Имидж политического лидера: теоретические и практические аспекты

Рассматривается сущность и основные виды имиджа. Проанализированы технологии, используемые для формирования имиджа и способы обеспечения политическому лидеру поддержки электората на выборах. Охарактеризовано портрет идеального политика по результатам социологических опросов.

Ключевые слова: имидж, имиджелогия, виды имиджа, образ политического лидера, технологии формирования имиджа.

* * *

УДК 327.51

Набі І. М. А.,

аспірант кафедри міжнародних відносин і дипломатичної служби факультету міжнародних відносин, Львівський національний університет ім. Івана Франка (Україна, Львів), nabiemal1990@gmail.com

СПЕЦИФІКА ТА ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО МІЖНАРОДНОГО ПОРЯДКУ

Досліджуються основні принципи та особливості сучасного міжнародного порядку, проблематика якого є однією із центральних в рамках сучасної теорії міжнародних відносин. Міжнародний порядок включає в себе наукові уявлення про природу сучасних міжнародних відносин, їх рушійні сили та закономірності. Будь-які розв'язання найважливіших дилем теорії міжнародних відносин – суб'єктності, інтересів, «війни та миру» – так чи інакше відображаються в концептуальному розумінні міжнародного порядку.

Проаналізовано стихійні та організаційні механізми підтримання сучасного міжнародного порядку. Було зроблено висновок про те, що дослідження сучасного міжнародного порядку визначається тим станом турбулентності, в якому перебуває сучасна міжнародна система, коли порядок, що сформувався після закінчення Другої світової війни і проіснував більше 70 років, фактично, перебуває в стадії стагнації, а новий, через складність, інтенсивну трансформацію і постійний динамізм структури міжнародної системи знаходиться лише на початковій стадії свого формування.

Ключові слова: міжнародний порядок, структура міжнародної системи, полярність, постбіполярність, гетерогенність, Вестфальський міжнародний порядок.

Проблематика сучасного міжнародного порядку залишається однією із найбільш дискусійних в рамках теорії міжнародних відносин. Це пояснюється, в першу чергу, складністю та проблематичністю наукового завдання вироблення єдиної комплексної концепції міжнародного порядку, яка б найбільш точно відображала сучасний стан та особливості структури міжнародних відносин.

Проблема полягає в тому, що його формування – процес складний і тривалий, його фундаментальні принципи зароджуються в ході зіткнення національних інтересів держав, гострих конфліктів на внутрішньополітичному і міжнародному рівнях, коригуються в процесі реалізації та постійної трансформації зовнішньополітичних стратегій наймогутніших міжнародних акторів.

В теорії міжнародних відносин, зокрема в рамках теорії міжнародного порядку, неодноразово здійснювалися численні спроби осмислення значення сучасного міжнародного порядку, його особливостей та специфіки. Зокрема, цим питанням займалися як представники західної школи дослідження міжнародних відносин, так і вітчизняні теоретики. Серед представників американської та британської школи, особливу наукову цінність для дослідження поняття сучасного міжнародного порядку, становлять праці таких вчених, як Х. Булл, Дж. Айкенберрі, С. Мендловіц, Г. Кіссінджер,

Дж. Міршаймер, Зб. Бжезинський, Р. Гілпін, Дж. Кіркпатрік, Роберт і Річард Когеїни, Ч. і К. Капчани, Ф. Кратохвілл, Дж. Рагі, Дж. Розенау, Е. Марі-Слоутер, Р. Фолк, Ф. Фукуяма, Р. Швеллер, С. Хофман та інші.

Якісними працями в дослідженні окремих аспектів проблематики міжнародного порядку вирізняються й українські вчені, серед яких особливо слід відзначити С. Галаку, Л. Губерського, С. Камінського, М. Капітоненку, А. Конверського, О. Коппель, В. Копійку, В. Мадісона, М. Мальського, М. Мацяха, В. Манжолу, О. Пархомчук, Ю. Пахомова, Г. Перепелицю, І. Хижняка, В. Хоніна, В. Шахова, М. Шепелева, С. Шергіна, С. Юрченка та інших.

Міжнародний порядок, що сформувався після розпаду Радянського союзу, є, по суті, особливим та унікальним конструктом. Мова йде не лише про незвичний для історії мирний характер змін структури міжнародної системи, невизначений статус полярності, нові види конфліктів.

Постбіполярна конструкція є першим в історії прикладом виходом міжнародної політики за межі традиційних міжнародних відносин, перетворення у глобальний взаємозв'язаний світ, аналогів якому в історії немає. Еволюцію постбіполярного конструкту складно прогнозувати, а тим більше пояснити за допомогою раніше відомих прикладів з історії. Традиційне пояснення конфліктів між могутніми державами за сферу впливу більше не є самодостатнім, а потребує багатьох додаткових концепцій і гіпотез.

Сьогодні можна говорити лише про початковий етап формування постбіполярного (дослідники використовують також термін поствестфальського) міжнародного порядку [7, р. 123]. Його головними атрибутами є:

1. Високий ступінь взаємопов'язаності акторів міжнародних відносин, навіть у випадку їх антагоністичності.

2. Діалектичне посилення і водночас зменшення ролі держав у світовій політиці в контексті диференційованості, фрагментарності та гетерогенності міжнародної системи.

3. Підвищення рівня політичного ризику, загроз, нових викликів для миру та стабільності у світі, а отже і якісна трансформація і вироблення нових способів їх попередження та уникнення [9, р. 56].

Неможливо не помітити, що сьогоденні міжнародні відносини, незважаючи на збереження певних подібних атрибутів, істотно відрізняються від так званого вестфальського періоду. Мова йде не лише про число та склад держав, а власне – фундаментальні принципи міжнародного співробітництва.

Вестфальський період міжнародної системи ґрунтувався на спадковості. Постбіполярний світ буде ґрунтуватиметься на гетерогенній багатогранній варіативності [2, с. 320].

Механізми постбіполярного порядку включатимуть в себе складні, взаємозалежні комплекси наднаціональних, національних і безумовно транснаціональних акторів та їх інтерацій. Сьогодні складно уявити, що суверенітет може бути локалізованим в рамках автономних моністичних правових системах. Швидше за все він буде розподілений, формуючи поліцентричний міжнародний порядок. Очевидно, що в контексті сучасних тенденцій часто перебільшують традиційне використання військової сили, як панацеї чи гарантії досягнення поставлених цілей тими міжнародними акторами, які грають за власними правилами.

Варто зауважити, що сучасні міжнародні відносини будуються на основі як доцентрових так і відцентрових тенденцій. Парадоксально, але мабуть, однією із найважливіших ознак сучасної міжнародної системи є взаємопов'язаність та фрагментарність, що поєднуються як діалектичний конструкт протилежностей.

Суперечлива природа цих протилежностей дозволяє говорити про те, що ХХІ століття значно відрізнятиметься від попередніх більш ніж трьохсот років. Фактично аксіомою серед науковців є думка про те, що старий (Вестфальський) міжнародний порядок може співіснувати з подальшим зростанням взаємопов'язаності світу і глобалізації [4, с. 112].

Традиційні міждержавні конфлікти поступово витісняють внутрішньополітичні локальні конфлікти, особливо актуальними серед яких є конфлікт влада – опозиція (що може представляти як внутрішні, так і зовнішні сили). Власне міжнародні відносини сьогодні відбуваються не на міжнародній арені, а всередині держави. Приводом для таких гібридних конфліктів формально можуть послужити так звані *конфлікти ідентичності*: політичні, етнічні, релігійні. Їх небезпека полягає в тому, що на даний момент інститути безпеки (насамперед ООН) та держави не вміють адекватно на них реагувати і мають обмежений інструментарій методів протидії [1, с. 45]. В першу чергу це стосується багатоетнічних країн, слабких держав, всередині яких спостерігається високий рівень одних суспільних груп до інших, або до центральної влади. Цим часто користуються у власних зовнішньополітичних цілях інші актори, які намагаються дестабілізувати, або встановити власний вплив у таких державах.

Якщо біполярний міжнародний порядок стримував появу таких конфліктів нав'язуванням глобальної холодної війни, то в постбіполярному світі їх виникнення та розповсюдження є звичайною практикою. Мова йде як про українську кризу, як приклад гібридизації конфліктів між великими державами, так і про транснаціональні процеси створення мережі терористичних організацій, які загрожують самій сутності державності, виходять за кордони держав, за межі їх суверенітету [5, с. 453].

Вирішення та врегулювання таких конфліктів вимагає якісно нових інструментів і механізмів взаємодії держав, які Ялтинсько–Потсдамський порядок у його сучасній інтерпретації не може забезпечити.

Мабуть найнебезпечнішою загрозою для миру та стабільності у світі сьогодні є міжнародний тероризм. При чому, якщо події 11 вересня 2001 року символізували собою початок нової епохи та зіткнення державних і транснаціональних інтересів, то сучасна боротьба з ІДІЛ вже ведеться за збереження самого поняття державності. Такі зміни, в першу чергу викликані збільшенням дисбалансів всередині гетерогенної міжнародної системи. Ці зміни запустили появу асиметричних загроз, до яких міжнародне співтовариство та інститути виявились неготовими.

В рамках біполярної міжнародної системи, асиметричні конфлікти періодично виникали, однак мали периферійний статус [10, р. 97]. Сьогодні ж це пряма загроза усім цивілізованим державам, яка відходить не лише із зовнішнього світу, а саме від периферії, а також з боку внутрішніх груп. Також можна говорити і про те, що черговий етап історичного розвитку невпинно наближається до системному військовому конфлікту.

Метою дискусій щодо конфігурації структури постбіполярного міжнародного порядку є визначення певного універсального детермінуючого принципу, або правила, що регулював би увесь спектр відносин в міжнародній системі. Як приклад наводять наявність двох полюсів в епоху холодної війни і логіку біполярного протистояння, що пояснювала всі міжнародні конфлікти того часу.

Однак, сьогоднішня структура міжнародних відносин не припускає подібного спрощення. Очевидно, що наприклад, сучасні дослідники не можуть ані емпірично довести, ані спростувати гегемонію Сполучених Штатів.

В сучасній міжнародній системі не існує і не може існувати універсального принципу, який регулював би відносини між усіма акторами. В той же час, система включає в себе дві принципово різні структури, кожна з яких керується власними правилами розвитку [11, р. 221].

Постбіполярний міжнародний порядок неоднорідний, багатогранний та гетерогенний. Власне, у сучасних міжнародних відносинах може існувати кілька порядків, оскільки міжнародна система складається з великого числа підсистем. Кожна з них відрізняється одне від одного за цілим рядом параметрів: починаючи від географічної локації, закінчуючи рівнем соціально–економічного розвитку.

В міжнародній системі порядок підтримується за допомогою механізмів двох типів: організованих та стихійних.

Організовані механізми припускають застосування комплексу цілеспрямованих свідомих дій, здійснюваних за допомогою системи управління з метою впорядкування міжнародних відносин. Такі механізми діють у всіх соціальних системах, створених людиною, оскільки їх відмінною особливістю є цілеспрямованість [13, р. 65].

За такої моделі, міжнародний порядок підтримується за допомогою певних організацій, насамперед таких глобальних, як ООН, МВФ, Міжнародний суд та інших. Існують також інститути впорядкування міжнародних відносин на регіональному, субрегіональному та інших рівнях [12, р. 38].

Міжнародні організації виробляють норми і правила, що регулюють відносини суб'єктів світової політики, контролюють їх дотримання, застосовують санкції проти порушників. Разом з тим, організовані механізми підтримки міжнародного порядку далеко не завжди ефективні та мають обмежені можливості.

Крім цілеспрямованої діяльності певних організаційних структур, порядок у світі підтримується і стихійними механізмами самоорганізації. В їх основі лежать об'єктивні процеси та явища (наприклад, загальносвітові та глобальні проблеми), які встановлюють і зміцнюють зв'язки між державами і недержавними акторами, роблять їх взаємозалежними і змушують (несвідомо чи усвідомлено) дотримуватися певних правил у відносинах одне з одним. У міжнародних відносинах діє, за словами А. Сміта – «невидима рука», яка впорядковує та спрямовує розрізнені дії акторів світової політики [9, р. 72].

У зіткненнях і переплетеннях їх інтересів і зусиль методом «спроб і помилок» створюються моделі та шляхи політичної поведінки, правила, звичаї та норми. Спроби змінити правила на свою користь породжують компенсаторні процеси, опір інших акторів, що призводить до відновлення рівноваги і порядку в міжнародній системі.

Необхідність держав стихійно підтримувати порядок обумовлюється, з одного боку, дефіцитом ефективних централізованих механізмів впорядкування в світі, з іншого – наявністю у суб'єктів міжнародної політики певних спільних інтересів: безпека, підтримання добробуту, вирішення екологічних проблем та ін. Як вже було зазначено, якщо в світі взагалі не будуть дотримуватися міжнародних «правил гри», неможливо гарантувати реалізацію вище названих інтересів, а відповідно виживання людства [6, с. 2]. В результаті, виникає своєрідна система самоорганізації «елементів міжнародної» системи [6, с. 6].

Висновки. Підсумовуючи, варто наголосити, що позиція зміцнення міжнародного порядку видається обґрунтованою в тому випадку, коли співвіднести її з фрагментарністю сьогодишнього світу. В одній частині світу, ймовірно, ще довго продовжуватиметься динамічний процес ескалації конфліктів (Африка, Близький та Середній Схід, Закавказзя та ін.). В іншій ситуація буде кардинально іншою – дія міжнародного права, повага до прав людини, стабільність і розвиток економіки. Цьому є кілька пояснень. По-перше, під впливом процесу глобалізації світ стає все більш взаємозалежним, а зростання кількості внутрішніх зв'язків зміцнює впорядкованість системи. По-друге, значна частина людства все більше усвідомлює необхідність підпорядкування міжнародних зв'язків певним правилам і нормам по цілком практичним міркуванням: зважаючи на масштаби глобальних проблем і конфліктів, без цього неможливо вижити, гарантувати безпеку. Тому, міжнародний порядок стане більш зрілим в довгостроковій перспективі, набуваючи системної стійкості, хоча цей процес і буде пов'язаний з протидією протилежних тенденцій.

Міжнародний порядок як структура публічних (міжнародно-правових і політичних) та латентних принципів міжнародних відносин є прямим наслідком закріплення ситуативного компромісу між ключовими та найсильнішими акторами системи міжнародних відносин.

Список використаних джерел

1. Арон Р. Мир і війна між націями / Р. Арон. – К.: Юніверс, 2000. – 686 с.
2. Баталов Э. Я. Мировое развитие и мировой порядок (анализ современных американских концепций) / Э. Я. Баталов. – М.: «Российская политическая энциклопедия» (РОССПЭН), 2005. – 376 с.
3. Богатуров А. Д. Великие державы на Тихом океане. История и теория международных отношений в Восточной Азии после второй мировой войны (1945–1995) / А. Д. Богатуров. – М.: Конверт – МОНФ, 1997. – 353 с.
4. Кеннеди П. Вступая в двадцать первый век / П. Кеннеди. – М.: Издательство «Весь Мир», 1997. – 302 с.
5. Мальский М. З. Теория международных отношений: учебник / М. З. Мальский, М. М. Малях. – К.: Знання, 2011. – 406 с.
6. Цыганков П. А. Теория международных отношений: Учебное пособие / П. А. Цыганков. – М.: Гардарики, 2004. – 590 с.
7. Bull H. The Anarchical Society: A Study of Order in World Politics / H. Bull. – L.: Macmillan, 1977. – 329 p.
8. Cox R. W. Production, Power and World Order: Social Forces in the making of History / W. R. Cox. – N. Y.: Columbia University Press, 1987. – 380 p.
9. Evans G. The Dictionary of World Politics. International order / G. Evans, J. Newnham. – N. Y.: Simon & Schuster, 1990. – 704 p.
10. Ikenberry J. After Victory. Institutions, Strategic Restraint, and the Rebuilding of Order after Major Wars / J. Ikenberry. – Princ.: Princeton University Press, 2001. – 320 p.
11. Hoffman S. Primacy of World Order: American Foreign Policy since the Cold War / S. Hoffman. – N. Y.: McGraw–Hill, 1980. – 352 p.

12. Nye J. Soft Power: the Means to Success in World Politics / J. Nye Jr. – N. Y.: PublicAffairs, 2005. – 191 p.

13. Rosenau J. N. Turbulence in World Politics: A theory of Change and Continuity / J. N. Rosenau. – Princ.: Princeton University Press, 1990. – 504 p.

References

1. Aron R. Myr i vyina mizh nacyamy / R. Aron. – K.: Univer, 2000. – 686 s.
2. Batalov E. Y. Mirovoe razvitiye i mirovoy poraydok (analiz sovremennykh amerikanskih koncepciy) / E. Y. Batalov. – M.: «Rossiyskaya politicheskaya enciklopediya» (ROSSPEN), 2005. – 376 s.
3. Bogaturov A. D. Velikie derzhavy na Tyhom okeane. Istoria i teoria mezhdunarodnyh otnosheniy v Vostochnoy Aziiy posle vtoroy mirovoy voyny (1945–1995) / A. D. Bogaturov. – M.: Konvert – MONF, 1997. – 352 s.
4. Kennedy P. Vstupaya v 21 / P. Kennedy. – M.: Vesj Mir, 1997. – 480 s.
5. Malsky M. Z. Teoriya mizhnarodnyh vidnosyn: pidruchnik / M. Z. Malsky, M. M. Mazyakh. – K.: Znannya, 2011. – 406 s.
6. Tsygankov P. A. Teoriya mezhdunarodnyh otnosheniy: Uchebnoe posobie / P. A. Tsygankov. – M.: Gardaryky, 2004. – 590 s.
7. Bull H. The Anarchical Society: A Study of Order in World Politics / H. Bull. – L.: Macmillan, 1977. – 329 p.
8. Cox R. W. Production, Power and World Order: Social Forces in the making of History / W. R. Cox. – N. Y.: Columbia University Press, 1987. – 380 p.
9. Evans G. The Dictionary of World Politics. International order / G. Evans, J. Newnham. – N. Y.: Simon & Schuster, 1990. – 704 p.
10. Ikenberry J. After Victory. Institutions, Strategic Restraint, and the Rebuilding of Order after Major Wars / J. Ikenberry. – Princ.: Princeton University Press, 2001. – 320 p.
11. Hoffman S. Primacy of World Order: American Foreign Policy since the Cold War / S. Hoffman. – N. Y.: McGraw–Hill, 1980. – 352 p.
12. Nye J. Soft Power: the Means to Success in World Politics / J. Nye Jr. – N. Y.: PublicAffairs, 2005. – 191 p.
13. Rosenau J. N. Turbulence in World Politics: A theory of Change and Continuity / J. N. Rosenau. – Princ.: Princeton University Press, 1990. – 504 p.

Nabi I. M. A., PhD student at the Faculty of International Relations of the Ivan Franko National University of Lviv (Ukraine, Lviv), nabiemal1990@gmail.com

Specificity and characteristics of contemporary international order

The article reviews basic principles and features of modern international order problems. Contemporary international order is one of the most important within the modern theory of international relations. It includes scientific understanding of the nature of international relations, their driving forces and laws. Resolution of the major dilemmas within the theory of international relations, such as subjectivity interests, «War and Peace» – somehow appear in the conceptual understanding of international order.

In the article was analyzed spontaneous and institutional mechanisms of the modern international order: It was concluded that the study of contemporary international order is determined by turbulence, which exists in the modern international system. It was formed after the Second World War and lasted more than 70 years, and, in fact, nowadays is stagnating. The new difficulty, intense and constant transformation of dynamic structure of the international system is only at the initial stage of formation.

Keywords: international order, the structure of the international system, polarity, postbipolarity, heterogeneity, Westphalian international order.

Набі І. М. А., аспірант кафедри міжнародних відносин і дипломатическої служби факультета міжнародних відносин, Львівський національний університет ім. Івана Франка (Україна, Львів), nabiemal1990@gmail.com

Специфика и особенности современного международного порядка

Исследуются основные принципы и особенности современного международного порядка, проблематика которого является одной из центральных в рамках современной теории международных отношений. Международный порядок включает в себя научные представления о природе современных международных отношений, их движущие силы и закономерности. Любые решения важнейших проблем теории международных отношений – субъективности, интересов, «войны и мира» – так или иначе отражаются в концептуальном понимании международного порядка.

Проанализированы стихийные и организационные механизмы поддержания современного международного порядка. Был сделан вывод о том, что

исследования современного международного порядка определяется состоянием турбулентности, в котором находится современная международная система, когда порядок, сформировавшийся после окончания Второй мировой войны и просуществовал более 70 лет, фактически, находится в стадии стагнации, а новый, из-за сложности, интенсивную трансформацию и постоянный динамизм структуры международной системы находится только на начальной стадии своего формирования.

Ключевые слова: международный порядок, структура международной системы, полярность, постполярность, гетерогенность, Вестфальский международный порядок.

* * *

УДК 327

Остап'як В. І.,
кандидат політичних наук,
директор Навчально-методичного центру політичних
та євроінтеграційних досліджень Прикарпатського
національного університету ім. Василя Стефаника
(Україна, Івано-Франківськ),
vasiliy.ostapiak@gmail.com

ЕКОНОМІЧНЕ ПАРТНЕРСТВО В ГЕОПОЛІТИЧНОМУ ПРОСТОРІ

Проводиться дослідження налагодження партнерства в умовах подальшої глобалізації. Доводиться необхідність досліджувати налагодження партнерства в глобальних вимірах з врахування політичної та економічної складової. Зазначається необхідність дослідження економічного партнерства в системі міжнародних відносин з врахуванням економічної складової поряд з політичними чинниками. Підкреслюється значущість економічних процесів котрі впливають на налагодження партнерства в усіх його вимірах (глобальному, регіональному та місцевому). Зазначається про необхідність подальшого дослідження економічних процесів в глобальному просторі, котрі впливають не тільки на фінансову систему світового співтовариства, але й формують політичні запити в процесі глобалізації. Запропоновано проводити подальше дослідження налагодження партнерства в системі міжнародних відносин з врахуванням економічних імперативів.

Ключові слова: партнерство, глобалізація, економіка, геополітика, Україна.

В сучасному світі проводиться формування новітніх політичних, економічних та соціальних систем, що впливають на існування людства. Потрібно по новому підійти до дослідження та осмислення ролі партнерства в глобальному просторі, що формує також новий світовий порядок. До прикладу варто проаналізувати та детально розглянути партнерство в його економічних вимірах. Вважаємо, що економічне партнерство здатне трансформувати систему міжнародних відносин, також через значну залежність світового співтовариства від глобальних ринків. Відбуваються і значні та блискавичні зміни в політичній складовій розвитку та трансформації глобальних процесів, що взаємозалежні від світових фінансово-економічних трендів. Геоекономіка викликає структурні зміни, як інституційні, так і регіональні, впровадження яких необхідне для забезпечення безпечного розвитку національної економіки [1, с. 7–9].

Доволі актуальним видається дослідження та формування партнерства в контексті налагодження економічних взаємозв'язків. Зрозуміло, що налагодження економічних та політичних партнерських взаємовідносин не тільки покращує комунікацію на міждержавному рівні, але й сприяє гармонізації міждержавних відносин. Відповідно проводячи вдалу економічну політику можна спостерігати не тільки ріст економічного та фінансового добробуту населення, але й покращення соціальних показників конкретних держав, що налагоджують таке партнерство.

Відповідно вважаємо, що економічне міждержавне партнерство є складовою політичного партнерства, що в системі міжнародних відносин виступає антикризовим

чинником розвитку, як окремих держав так і об'єднань чи міждержавних союзів, що ґрунтуються на паритетному партнерстві. Спостерігаємо, що економічне партнерство здатне покращити не тільки політичні взаємозв'язки між певними країнами, але й прискорити процеси глобалізації чи у випадку України інтеграції в ЄС.

Підкреслимо значущість дослідження економічного партнерства, як основної складової паритетного партнерства, що здатне нівелювати кризові та конфліктні прояви в політичному та економічному просторах. Доволі актуальним є дослідження налагодження економічного партнерства в контексті політичних процесів сучасної України котра потерпає від «гібридної війни» спровокованої Російською Федерацією, котра ми так вважаємо відстоєє попри політичних також і власні економічні інтереси пов'язані з промисловим потенціалом нашої країни.

Бачимо, що доволі вагомим залишається питання налагодження ефективного партнерства між Україною та ЄС від швидкості змін та інтеграційних перетворень залежатиме не тільки шлях котрий формує Київ в Західному напрямку, від швидкості економічних реформ залежатимуть і політичні реформи, котрі загалом становлять інтерес в формуванні національної безпеки. Відповідно від швидкості та якості проведених реформ залежатиме подальший розвиток та трансформація нашої країни у глобалізаційних викликах та ефективність подолання «гібридної війни».

Тому варто підкреслити, що налагодження економічного партнерства є ключовим елементом в побудові стабільного та євроінтеграційно спрямованого розвитку України. Відповідно економічний фактор здатен посприяти в налагодженні і формуванні не тільки фінансово-економічного сектору, але в стабілізації політичного життя України, а відтак економічне партнерство здатне забезпечити налагодження та нівелювання «гібридної війни», що неминуче може призвести до стабілізації політичної ситуації в регіональних, а відтак і глобальних вимірах.

Варто згадати напрацювання таких, авторів, зокрема, Ж. Атталі, Д. Гартена, Е. Люттвака, П. Лоро, П. Савона, К. Жанна, Ф. Рочча, В. Дергачов, Е. Кочетов, О. Неклеса, М. Пивоварова, В. Рогов, Ю. Хромов, Ю. Шишков, І. Алексєєнко, Т. Андрущенко, О. Білоруса, С. Вовчанича, У. Бека, В. Іноземцева, М. Косолапова, Д. Метуза, Й. Рендерса, В. Беренса, О. Неклесси, В. Співака, А. Уткіна, М. Чешкова, Є. Макаренко, І. Погорської, Є. Федуняка, О. Шевчука та ін.

Мета і завдання дослідження. Вважаємо пріоритетним завданням в здійсненні нашої наукової розвідки дослідити становлення економічного партнерства, котре здатне конструктивно вплинути на конфліктогенні фактори розвитку суспільств перехідного типу. Вважаємо, що дослідження економічного партнерства варто проводити саме в контексті налагодження політичного партнерства, як неодмінного складового імператива інтеграційних трансформацій.

Варто зазначити, що після розпаду Радянського Союзу низка країн соціалістичного табору опинилася в умовах формування нової економічної моделі існування, котра мала б трансформуватися та адаптуватися до умов подальшої глобалізації. Глобалізації в широкому розумінні з поступовим процесом глобальних перетворень економічного, соціального, культурного та політичного простору кожної держави.